

บทนำ

“เบญจ์ แต่งตัวเสร็จหรือยังจ๊ะ เดี่ยวเข้าโรงละครไม่ทันนะ...”

หญิงร่างเล็กหุ่นผอมบางยืนชะเง้อมองจากปลายบันไดหินอ่อนกลางบ้านหลังโอ่อ่า ใบหน้าเรียวเล็กงามคมขำแต่งแต้มเครื่องสำอางบางเบา ลดวัยปลายสามสิบลงไปเกือบสิบปี มือเล็กๆ บัดเส้นผมยาวตรงเหมือนใยไหมที่ทิ้งตัวลงมากกลางหลัง ก่อนขยับข้อมือมาตรงหน้าเพื่อดูนาฬิกา

เสียงตึงตังดังมาจากห้องชั้นบน เมื่อเด็กหนุ่มร่างผอมบักโกรกสวมแว่นตาทนาเตอะวิ่งถลันออกมาจากห้องนอน ทั้งตัวสวมแค่กางเกงยีน ในมือกำเสื้อยืดสีน้ำเงินไว้ตัวหนึ่ง ขายาวแก้งก้างวิ่งซอยเท้าลงบันไดอย่างเร่งรีบ ระหว่างสวมเสื้อยืดทางหัวไปด้วย ใบหน้าโผล่พ้นคอเสื้อยืดพอดีตอนที่หยุดยืนตรงหน้าผู้หญิงที่เรียกเขาอยู่ปลายบันได

แม่อัยยี่มหนักๆ เมื่อมองผมกระเซอะกระเซิงของเด็กหนุ่มด้วยสายตาเอ็นดูรักใคร่ เขย่งปลายเท้าขึ้นพร้อมกับเอื้อมมือผอมบางจัดผมยุ่งๆ ให้เข้าที่ สิบปีผ่านไปไวเหมือนโกหก เด็กน้อยตากลมแบ่วที่เธออุ้มมานั่งบนตักเมื่อพบกันครั้งแรก บัดนี้ตัวสูงชะลูดจนศีรษะของเธออยู่เพียงแค

ปลายคางของเขาเท่านั้น

“หิวผมดึๆ ด้วยสิเบญจ์ เกิดไปเจอคุณหนูลูกสาวโรงละครตุลยาเข้า หัวยุ่งหมัดหล่อแบบนี้ ไม่อายเธอแม่หรือจ๊ะ” แม่ก้อยสัพพยอกอย่างอารมณ์ดี หนูน้อยวัยสิบเจ็ดยิ้มเคอะเขินเมื่อถูกแซว เขาขยับแว่นที่เลื่อนลงไปที่ปลายจมูกเพราะแรงดึงเสื้อ แล้วยกมือเสยผมให้เรียบร้อย

“ไปกันเถอะ จะได้แะกินอะไรกันก่อนเข้าโรงละครด้วย” แม่ก้อยชวนพร้อมกับเกาะแขนหนูน้อยร่างผอมสูงเป็นเสาไฟฟ้าไปที่ประตูหน้าบ้านพร้อมกัน

วันนี้เบญจ์กับแม่ก้อยจะไปชมการแสดงที่โรงละครตุลยา ทุกวันเสาร์ วันเสาร์ ทั้งคู่จะควงกันกะหุงกะหนิงไปชมการแสดงชุดใหม่ ยิ่งระยะหลังๆ หนูน้อยเบญจ์จะรอคอยให้ถึงเสาร์ถัดไปอย่างใจจดใจจ่อ เพราะอยากเจอหน้าคุณหนูลูกสาวโรงละครตุลยาที่เรียนอยู่โรงเรียนมัธยมเจนซิส ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมปลายแห่งเดียวกับที่เขาเรียนอยู่

แม่ก้อยชอบแก้งสะกิดเบญจ์เมื่อเจอเด็กสาวหน้าตาสวยหวานราวกับนางฟ้าตัวน้อยที่ลานหน้าโรงละคร ทำเอาเขาเขินจัดจนต้องเบือนหน้ามองทางอื่น แต่แม่ก้อยผลอเมื่อไร เด็กหนุ่มจะต้องแอบมองผิวขาวละเอียดราวกระเบื้องเคลือบกับดวงหน้างามรูปหัวใจ เขาชอบดูผมหางม้าแกว่งไปมาอยู่กลางหลัง กับกระโปรงบานสีหวานยาวแค้เข้า ทุกครั้งที่ไปที่ตุลยาเขาจะต้องเห็นเธอเดินเล่นอยู่ที่ลานหน้าโรงละคร และไม่เคยเลยสักครั้งที่เด็กสาวแสนสวยจะชายตามองหนุ่มแว่นเด็กเรียนคนนี้ หากวันไหนแม่ก้อยบังเอิญเจออาจารย์เจ้าของโรงละครตุลยา ผู้ใหญ่ทั้งสองจะต้องหยุดพูดคุยทักทายกัน และตอนนั้นเบญจ์จะต้องยืนก้มหน้ามองรองเท้าผ้าใบของตัวเอง เพราะไม่กล้าสบตาดำดำลึบดั่งงมของเด็กสาวที่มากับพ่อ ส่วนเธอก็มองผ่านเขาไปราวกับเป็นอากาศธาตุ

หลายครั้งเวลาเห็นเธอที่โรงเรียนและตัดสินใจว่าจะเดินเข้าไปทักทาย แต่พอเด็กสาวเดินผ่านเขาไปราวกับไม่มีตัวตน เขาก็ไม่กล้าพูดอะไรกับเธอ

เหมือนเดิม

“วันนี้มีโชว์อะไรที่ตุลยาจ๊ะ” แม่ก้อยหันมาถาม

“มีวลีคัลเรื่องอาละดินครบแม่ก้อย” เขาไม่ได้ชื่นชอบการแสดงแนว
เด็กๆ แบบนี้สักเท่าไรนัก แต่ก็อยากไปตุลยากับแม่ก้อยอยู่ดี อย่างน้อย
ป๊อปคอร์นของที่นี่ก็อร่อยกว่าที่อื่นๆ ละ

ทั้งคู่เดินไปถึงประตูไม้สักบานหนาหนักที่หน้าบ้าน เบญจเอื้อมมือไป
จับลูกบิดทองเหลือง เทรียมจะเปิดออก แต่มือข้างนั้นชะงักเมื่อได้ยินเสียง
เปี่ยมอำนาจดังก้องบ้านมาจากข้างหลัง

“นั่นจะออกไปไหนกันนะ!”

เบญจยืนตัวแข็งค้างอยู่หน้าประตูและหลับตาแน่นด้วยความเจ็บใจ
‘เมื่อไหร่จะไม่หาเสียเวลาเลือกเลื่อนานเลย เราน่าจะคว้าอะไรก็ได้มาสวมแล้วรีบ
ออกไปก่อนที่พ่อจะรู้ว่าเรากับแม่ก้อยกำลังจะออกไปนอกบ้าน’

เขาไม่อยากเจอพ่อในเวลาแบบนี้ ไม่อยากได้ยินเสียงขวนหาเรื่อง
ของพ่อที่ไว้วายใส่แม่ก้อยอีกแล้ว

เบญจเหลียวหลังไปอย่างช้าๆ เห็นร่างเล็กของแม่ก้อยหันไปพูดกับ
พ่อของเขาที่กำลังเดินลงบันได

“อ้าว โอภาส ฉันจะพาเบญจไปตุลยาพอดีค่ะ” เธอยังคงพูดด้วยเสียง
ปกติ ราวกับว่าไม่รับรู้ความเกรี้ยวกราดในน้ำเสียงที่ร้องถามเมื่อสักครู่

โอภาสเดินกระแทกเท้าแรงๆ มาตามขั้นบันไดพร้อม กับสีหน้าบึ้งตึง
ระบวยเต็มใบหน้า มือข้างหนึ่งถือกระดาษแข็งสีขาวมาด้วยแผ่นหนึ่ง ดวงตา
เป็นประกายวาวราวกับไคร้คนทั้งโลก ร่างสูงใหญ่ของเขาดูน่าเกรงขาม
จนถึงขั้นหน้ากลัว

เมื่อเห็นว่าสามีไม่พูดอะไร เธอก็พูดต่อว่า “การแสดงจะเริ่มตอนบ่าย
แล้วค่ะโอภาส ฉันต้องไปเดี๋ยวนี้แล้ว เดี่ยวจะไม่ทัน เสร็จแล้วฉันจะรีบ
กลับมาละ”

แม่ก้อยพูดจบก็รีบหลังเบญจให้เอื้อมมือไปเปิดประตู

“ตุลยา... ตุลยา... ไปทำอะไรที่ตุลยาอยู่ได้ทุกอาทิตย์ ฮะ?” โอภาสเดินลงมาถึงปลายบันไดแล้ว รังสีความโกรธและดูร้ายที่แผ่ออกมาราวจากร่างสูงใหญ่ นั้นแทบจับต้องได้จากระยะทางที่ห่างไปหลายเมตร

เบญจก็กรี๊ดปากเสียวจนเจ็บ เอาอีกแล้ว พ่อกำลังจะระเบิดอารมณ์ร้ายอีกแล้ว เขาทั้งเกลียดทั้งกลัวเวลาที่พ่อเป็นแบบนี้

แม่ก็อวยถอนใจด้วยความระอา

“โอภาสคะ ฉันขี้เกียจทะเลาะกับคุณเรื่องเดิมๆ นี่แล้วนะ ที่ตุลยาจะมีอะไรนอกจากไปดูการแสดง ฉันก็ไม่ได้ไปกับใคร ไปกับเบญจนี่แหละ” เธอก็้มลงมองนาฬิกาข้อมือ “เอาเถอะ แล้วเราค่อยกลับมาคุยกันนะ ตอนนี้นั้นฉันต้องขอตัวก่อน นี่มันสายมากแล้ว”

เมื่อแม่ก้อยหันหลังใส่โอภาสอีกครั้ง เสียงตวาดก็ดังข้ามโถงหน้าบ้านจนมาถึงประตู

“หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ! ไม่ต้องไปไหนทั้งนั้น”

โอภาสเดินก้าวยาวๆ ตรงเข้ามาหาแม่ก้อย สีหน้าคุกคามบ่งบอกความไม่พอใจอย่างรุนแรง แผ่นกระดาษในมือที่ถือมาด้วยถูกเสือกใส่ไปตรงหน้าแม่ก้อย

“อธิบายมาซิว่านี่มันอะไร”

มันเป็นรูปถ่ายขยายขนาดแปดคูณสิบนิ้ว เบญจไม่เห็นว่าเป็นภาพอะไร เห็นแค่ว่าเมื่อแม่ก้อยรับมาดูแล้วแววตาของเธอก็เปลี่ยนไปทันที

ดวงตาใจดีที่ดูเหมือนกำลังยิ้มอยู่เสมอของแม่ก้อยเป็นประกายวาวด้วยความโกรธ ความสุขุมเยือกเย็นที่ปรากฏบนใบหน้าของผู้หญิงคนนี้อยู่เนื่องนิตย์หายไปในช่วงวินาทีนั้น แม่ก้อยค่อยๆ เบนสายตาดูขึ้นมองโอภาส

“รูปแอบถ่ายบ้างๆ นี่กลับมาอีกงั้นได้นะ”

โอภาสยื่นประจันหน้ากับแม่ก้อย ร่างใหญ่โตของเขาดูคล้ายยักษ์เมื่อเทียบกับร่างเล็กบอบบางตรงหน้า เบญจไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพักหลังนี้พ่อต้องไม่พอใจเวลาที่เขากับแม่ก้อยไปเที่ยวที่ตุลยาจนถึงขั้นชวนหาเรื่อง

ทะเลาะอยู่บ่อยๆ ส่วนแม่ก็อภัยก็พยายามใจเย็นมาตลอดและคอยหลีกเลี่ยงการมีปากเสียงกับสามีตุตันเจ้าอารมณ์

แต่หนนี้ เบญจลัมผัสถึงพลังความโกรธจากแม่ก็อภัยได้ เขาไม่เคยเห็นดวงตากลุกลงเช่นนั้นมาก่อน

“ตกลงมันเป็นอย่างไรที่เห็นในรูปจริงๆ ไซ้ใหม่!” เสียงของโอบาสดั่งขึ้นและเกรี้ยวกราดขึ้นกว่าเดิม

“แล้วคุณเห็นอะไรในนั้นล่ะโอบาส” เธอย้อนถามเสียงกระด้าง

โอบาสอ้าอึ้งพูดไม่ออกไปอึดใจหนึ่ง แต่แล้วก็พูดกระแทกเสียงออกมาว่า “งั้นก็อธิบายมาสิ คุณกับมันมีอะไรกันจริงๆ อย่างที่เห็นหรือเปล่าล่ะ”

“ก็แค่คนนั่งคุยกัน หรือว่าเวลาคุณนั่งคุยกับใครก็สามารถคิดเลยเถิดไปได้ด้วย” แม่ก็อวยสวนกลับอย่างยียวนกววนอารมณ์จนเบญจใจหายวาบ

ดวงตาของโอบาสเป็นประกายวาบเมื่อถูกยั่วยุ “อย่ามาพูดจาแบบนี้กับผม ถ้าคุณกับมันไม่มีอะไรจริงๆ แล้วทำไมถึงมีคนส่งรูปแบบนี้มาให้ผมอยู่เป็นประจำ”

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไงล่ะ!” แม่ก็อวยโต้ตอบเสียงดัง “ฉันไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าคนที่ส่งรูปพวกนี้ให้คุณต้องการอะไร ฉันกับเบญจไปโรงละครตุลยามากี่ปีแล้ว ทำไมถึงเพิ่งมีเรื่องบ้าง แบบนี้เกิดขึ้น คุณเองไม่รู้หรือว่าภาพพวกนี้มีตรงไหนที่ผิดศีลธรรม หรือว่านักธุรกิจร้อยล้านอย่างคุณเก่งแค่เรื่องธุรกิจ เรื่องง่ายๆ แค่นี้เลยดูไม่ออก”

“นี่คุณกล้าพูดจาแบบนี้กับผมหรือ!”

เบญจยกมือขึ้นปิดหู เขาไม่อยากได้ยินเสียงทะเลาะสาตอารมณ์ใส่กันแบบนี้อีกแล้ว เมื่อไม่มีใครยอมถอยให้ใคร ความเผ็ดร้อนของการทู่เถียงก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เขาไม่เคยเห็นแม่ก็อวยสู้พ่อไม่ถอยขนาดนี้ และไม่เคยเห็นพ่อโกรธจัดเท่านี้มาก่อนด้วย บัดนี้ไปหน้าของพ่อเป็นสีแดงก่ำ ดวงตาที่เต็มไปด้วยโทสะดูร้ายราวกับดวงตาของปีศาจ

“ฉันเมื่อรูปถ่ายไว้สำระพวกนี้เต็มที แต่ที่เบื่อกว่าก็คือคนไม่ใช้

สมองคิด! นี่ก็คงเป็นฝีมือของพวกผู้หญิงชั้นต่ำที่คุณควมเล่นอยู่สินะ คิด
 ยังไงถึงปล่อยให้ผู้หญิงพวกนั้นจูงมือกันได้ คุณไม่อายุบ้างเธอที่นักธุรกิจ
 คนดังของเมืองต้องมาหลงกลผู้หญิงหากิน...”

อยู่ดีๆ เมญจก็ไต่ยืมเสียงดังฉาด ตามด้วยร่างเล็กๆ ของแม่ก้อย
 ที่เข้าไปตามแรงตบจนล้มลงกับพื้น เด็กหนุ่มไม่คาดฝันว่าจะเห็นพ่อของตน
 เงื้อมือขึ้นฟาดฝ่ามือใส่หน้าแม่ก้อยอย่างแรง เมญจถลาออกไปหาร่างเล็ก
 บอบบางที่พุดอยู่กับพื้นหินอ่อน แล้วตอนนั้นเขาก็ได้เห็นรูปถ่ายที่ตกอยู่
 ข้างๆ มันเป็นรูปของแม่ก้อยกับอากาศเจ้าของโรงละครตุลยา ทั้งคู่ นั่งอยู่
 ด้วยกัน

“แม่ก้อย!” เขาร้องเสียงหลง ไม่สนใจแล้วว่ารูปถ่ายนั้นเป็นภาพอะไร
 “แม่ก้อยเจ็บหรือเปล่า”

ผู้หญิงร่างเล็กลุกขึ้นจากท่าพุดบนพื้นขึ้นมาอย่างไม่เอ็ดเอ็ดเดียว เขา
 ไม่เห็นหน้าตาของเธอสักหยด ไต่ยืมแต่เสียงที่ยังคงสะท้อนอยู่ในความทรงจำ
 เขาไปอีกนานแสนนาน

“โอภาส ฉันจะไปจากบ้านหลังนี้ ฉันจะไม่อยู่ให้คุณเห็นหน้าอีก!”

แม่ก้อยลุกขึ้นแล้วเดินไปกระซกประตูเปิดออก เมญจเห็นร่างเล็ก
 นั้นเดินยัดไหล่ตรงออกจากบ้านเตชะปวีร์อย่างไม่สะทกสะท้าน แล้วรีบ
 ผุดลุกขึ้นตาม

“แม่ก้อย เดี่ยวก่อน รอผมด้วย!”

หญิงร่างบอบบางเดินต่อไปโดยไม่เหลียวหลัง เขาตะโกนเรียกเธออีก
 แต่ราวกับผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ยิน เขาตัดสินใจเสียวินาที่นั่นว่าจะออกจาก
 บ้านไปอยู่กับแม่ก้อย ปากพร่ำเรียกให้รอเขาด้วยพร้อมทั้งที่ขาสองข้างเริ่ม
 วิ่งไปที่ประตู แต่มือแข็งแรงของโอภาสจับไหล่ลูกชายวัยรุ่นตัวผมมบาง
 แล้วกระซกตัวกลับเข้าไปในบ้าน ก่อนที่ประตูบานนั้นจะปิดโครมใส่หน้า

แม่ก้อยกับผมยาวตรงสี่ดำสะบัดไปมาขณะที่กำลังเดินห่างไกลออกไป
 ไปเรื่อยๆ คือภาพสุดท้ายของเขาที่เขาได้เห็น เด็กหนุ่มพยายามคว้าประตู

ให้เปิดออก แต่เสียงคำรามของพ่อทำให้เขาต้องถอย เขายอมรับว่ากลัวพ่อ
กลัวจนไม่กล้าฟังประตูออกไปแล้ววิ่งตามแม่ก้อยไปที่ไหนก็ได้ที่เธอไป
เขายืนชนหน้ากับประตูที่ปิดสนิทอยู่อย่างนั้นนานแค่ไหนก็ไม่รู้
“แม่ก้อย แม่ก้อยกลับมา...”

๑

“เมฆคะ” หญิงสาวดวงหน้ารูปหัวใจกับดวงตาดำขลับ ยื่นหน้าเข้าไปกระซิบถามชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ “ผู้ชายคนโน้นมองมาหลายทีแล้ว เรารู้จักเขาหรือเปล่า”

“คนไหน” ชายหนุ่มใบหน้าหล่อคมเข้มที่ยืนอยู่ข้างๆ ทำท่าจะเหลียวหลังไปมอง แต่เธอรีบดึงแขนเขาไว้

“คุณค่อยๆ หันไปมองสิ ผู้ชายที่สวมสูทสีกรมท่า ยืนอยู่คนเดียวตรงบาร์เครื่องดื่มตรงนั้นนะ”

ปรานเมฆทำที่หันไปเรียกพนักงานเสิร์ฟที่ถือถาดเดินผ่านมาพอดี และหยิบแก้วแชมเปญขึ้นมาแก้วหนึ่ง ถือโอกาสนั้นกวาดตามองไปที่บาร์เครื่องดื่ม ท่ามกลางแขกเหรื่อภายในห้องจัดเลี้ยงกลางโรงแรมหรูระดับห้าดาว ชายหนุ่มร่างสูงสง่า สวมสูทสีกรมท่าทับเสื้อเชิ้ตสีขาวไม่ผูกเนกไท ยืนพิงเคาน์เตอร์อยู่คนเดียว บุคลิกโดดเด่นสะดุดสายตาของเขาทันที

“อ้อ ไอ้หมอนี่เองนะเธอ” เขาหัวเราะหึๆ

“คุณรู้จักเขาหรือเมฆ”

เขาจับแฉมเป็ญหนึ่งอีกก่อนตอบ “เบญจ์ เตชะปวีร์”

“เบญจ์ เตชะปวีร์?” แพรรินขมวดคิ้ว เหมือนชื่อนี้คุ้นหูอย่างไรชอบกล
“ลูกชายเสี่ยโอบาส์ไง”

พอได้ยินชื่อนั้น ริมฝีปากงามก็เบะบั้งทันที “คนนี้นะเธอลูกชาย
ลุงโอบาส์ ที่เพิ่งลงข่าวในหนังสือพิมพ์ว่าลาออกจากงานเก่ามาเป็นรอง
กรรมการผู้จัดการของเตชะปวีร์กรุ๊ปใช่ไหม มีน่าละ ฉันเห็นขามองมาตั้งแต่
เราเดินเข้ามาในงานแล้ว”

“ขามองคุณเพราะคืนนี้คุณสวยมากไงละ แพร” ชายหนุ่มสอดนิ้ว
ประสานมือกับเธอระหว่างเดินไปด้วยกัน ดวงตาเข้มของเขากวาดมอง
หญิงสาวอย่างชื่นชม

“คนสวยกว่าฉันแทบจะเดินชนกันทั้งงานอยู่แล้วนะคะเมฆ” แพรริน
ก้มหน้าอ้มยิ้มด้วยความขวยเขิน

“แต่คืนนี้คุณสวยจริงๆ นะแพร ผมชอบคุณแต่งแบบนี้จัง”

เขามองเธออีกครั้งอย่างไม่รู้เบื่อ คืนนี้แพรรินสวมชุดดอกเทลสั้น
เปลือยไหล่แขนยาวสีน้ำเงินสด ผ้าลูกไม้ฝรั่งเคลือบผิวขาวผ่องจนกระจ่างตา
ผมยวถักเป็นเบียร์อบคิระชะแล้วเกล้าขึ้นเป็นทรงทันสมัยที่ทั้งงามหรูและ
สวยหวานอวดลำคอระหง ดวงหน้ารูปหัวใจที่งดงามอยู่แล้วแต่งแต้มเครื่อง
สำอางเข้มกว่าปกติเล็กน้อยเพื่อบรรยากาศดำขลับคุ่มงาม ต่างหูห่วงลวดลาย
เกลียวสีทองเข้ากับทรงผมราวกับสาวยุคโรมัน

ปราณเมฆไม่แปลกใจที่ไอ้หนุ่มหน้าหยกคนนั้นแอบชำเลืองมอง
คนรักของเขาในงานเลี้ยงอย่างไม่เกรงใจคู่คองของเธอเลย

งานเลี้ยงในคืนนี้ จัดขึ้นเพื่อฉลองความเป็นเมืองท่องเที่ยวที่โดดเด่น
ที่สุดในแถบชายทะเลภาคใต้ เป็นงานใหญ่ประจำปีของเมืองที่คลาคล่ำไป
ด้วยนักธุรกิจมีระดับ นักการเมืองท้องถิ่น และคลื่นลูกใหม่ทายาทเจ้าของ
ธุรกิจ จนกลายเป็นงานเลี้ยงชุมนุมของชนชั้นสูง ไฮไลต์สำคัญของงานนี้ที่
ทุกคนเฝ้ารอคอยคือการประกาศรางวัลนักธุรกิจดีเด่นประจำปี มีการ

คาดการณ์ว่ารางวัลนี้น่าจะตกเป็นของ ปราณเมฆ อธิโกติน เจ้าของ
ปลายเมฆรีสอร์ทที่ทำกำไรมหาศาลในช่วงปีสองปีที่ผ่านมา

ตั้งแต่เข้ากับแพรรินเดินควบกันเข้ามาในงาน แชกหรือก็แวะเวียนกัน
เข้ามาทักทายอย่างไม่ขาดสายราวกับทั้งคู่เป็นเจ้าของและเจ้าหญิงของงาน
ปราณเมฆคิดอย่างกระหึ่มใจว่านักธุรกิจหนุ่มที่โดดเด่นอย่างเขา ต้อง
คงคู่มากับลูกสาวคนสวยของโรงละครตุลยาเท่านั้น หญิงสาวในเมืองนี้ไม่มี
ใครอีกแล้วที่เหมาะสมกับชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติ รูปสมบัติ
และประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุเพียงสามสิบ ดูเหมือนกำธรวุฒิจึงเป็นเจ้าของ
โรงละครตุลยา ก็ชื่นชอบและยอมรับในตัวคนรักของลูกสาวอยู่ไม่น้อย

ชายในชุดสูทสีกรมท่ายังคงแอบมองแพรรินจากเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม
ปราณเมฆเพิ่งอ่านบทความในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเมื่อสัปดาห์ก่อน ซึ่งกล่าว
ถึง เบญจ์ เตชะปวีร์ ลูกชายคนเล็กวัยยี่สิบแปดของตระกูล ตีกรี
เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิตจากสหรัฐฯ คนนี้ว่า เมื่อสี่เดือนก่อน เขาตัดสินใจ
ทำงานในตำแหน่งที่ปรึกษาทางการเงินของเอเจอาร์ วาณิชธนกิจ บริษัท
หลักทรัพย์ชั้นนำในกรุงเทพฯ ที่ทำมานานถึงห้าปี เพื่อรับตำแหน่งรอง
กรรมการผู้จัดการของบริษัทเตชะปวีร์กรุ๊ป โดยดูแลโครงการสวนน้ำแนว
วาริที่เป็นโครงการขนาดใหญ่ของตระกูล และเพิ่งเปิดตัวไปเมื่อปีกลาย

เมื่อมองรูปโฉมหล่อเหลาสะอาดตาของลูกชายเสียโอกาส ทำให้
ปราณเมฆนึกถึงบรรดาลูกชายเสียที่เขารู้จัก ส่วนใหญ่ถูกพอส่งไปเก็บใบ
ปริญญาจากต่างประเทศ เพื่อกลับมานั่งตำแหน่งบริหารสร้างภาพสวยๆ
ให้บริษัท แต่ทำอะไรไม่เป็นสักอย่างนอกจากเซ็นเอกสารไปวันๆ ดูจาก
หน่วยก้านของรายนี้แล้วคิดว่าคงไม่ต่างจากลูกเสียรายอื่นสักเท่าไรนัก

พิธีกรบนเวทีประกาศว่าเวลาสำคัญมาถึงแล้ว ผู้ร่วมงานนักธุรกิจ
หนุ่มสาวถือแก้วเครื่องดื่มราคาแพง พวกเดินมารวมตัวกันหน้าเวที
แพรรินหันไปยิ้มให้หนุ่มคนรักที่ยืนอยู่เคียงข้าง มองไปหน้าหล่อคมคาย
ที่ยิ้มตอบกลับมาด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม ราวกับรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

ชื่อของเขาจะถูกเรียกขานบนเวที

“และแล้วก็มาถึงรางวัลที่ทุกคนตั้งตารอสำหรับคืนนี้... นักธุรกิจดาวรุ่งแห่งปี เขาเป็นชายหนุ่มไฟแรงวัยเพียงสามสิบ ที่พัฒนารีสอร์ทของครอบครัวจนกลายเป็นรีสอร์ตชื่อดังที่นักท่องเที่ยวทั้งไทยและเทศรู้จักกันเป็นอย่างดี ปัจจุบันรีสอร์ตแห่งนี้มีห้องพักรวมกว่าสามร้อยห้อง และมีวิวของห้องพักยาวเหยียดจนถึงปีหน้า เขาคือเจ้าของปลายเหมารีสอร์ท... คุณปรานเมฆ อธิโภาคนิน!”

รางวัลสูงระโอดสะองในชุดสูทสีดำทั้งตัวยิ่งดูสง่างามเมื่อก้าวขึ้นไปยืนโดดเด่นบนเวที เมื่อปรานเมฆรับรางวัลเสร็จและก้าวลงจากเวที นักข่าวกลุ่มหนึ่งก็ก้าวเข้ามารายล้อมเพื่อขอสัมภาษณ์ทันที

แพรรินส่งยิ้มผ่านผู้คนเพื่อแสดงความยินดีกับคนรัก และพยักหน้ารับเมื่อเห็นเขาส่งสายตาเป็นเชิงบอกว่าขอเวลาคุยสักครู่ หญิงสาวตัดสินใจปล่อยให้เขาอยู่กับกองทัพนักข่าว แล้วเดินลัดเลาะแขกเหรื่อในงานไปยังเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม มีผู้ชายสองสามคนจับกลุ่มกันจิบน้ำสีอำพันระหว่างพูดคุยเรื่องธุรกิจกันหน้าตาเคร่งเครียด บาร์เทนเดอร์เงยหน้าขึ้นมายิ้มทักทายและถามเธอว่าจะรับเครื่องดื่มอะไร

“ไวน์แดงค่ะ”

ขณะนั้นบนเวทีมีนักดนตรีเครื่องสายห้าคนกำลังบรรเลงบทเพลงไพเราะขับกล่อมแขกทั้งงาน แพรรินยืนเฝ้าตอกกับเคาน์เตอร์ฟังเพลงเพลินๆ ระหว่างมองกลุ่มนักข่าวล้อมรอบปรานเมฆที่ไม่มีท่าว่าจะยอมสลายตัวกันง่ายๆ

“สวัสดิ์ครับ คุณแพรริน”

เมื่อเจ้าตัวหันไปตามเสียงก็แปลกใจที่เห็นชายหนุ่มใบหน้าหล่อเหลาสะอาดตา ก้าวเข้ามายืนอยู่ข้างเธอที่บาร์เครื่องดื่ม แพรรินเผยปากเตรียมจะทักตอบตามมารยาท แต่เมื่อพิศไบบุหน้านั้นอยู่ดีใจ ก็นึกได้ว่าเขาคือผู้ชายสวมสูทสีกรมท่าคนนั้น

“ผมเบญจ์ครับ” เขาแนะนำตัวหลังจากที่เห็นเธอยืนเงิบ ไม่ยอมตอบ คำทักทาย

บาร์เทนเดอร์วางน้ำสีแดงเข้มในแก้วไวน์ตรงหน้าหญิงสาว และหัน มาถามผู้ชายที่เพิ่งมาใหม่ว่ารับเครื่องดื่มอะไร

“เหมือนของคุณผู้หญิงก็แล้วกันครับ”

แพรรินยกไวน์ขึ้นจิบด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วน รู้สึกได้ว่าสายตา ของชายหนุ่มคนข้างๆ ยังจับจ้องเธอไม่วางตาเสียที

“คุณรู้จักฉันด้วยหรือคะ” เธอถามโดยที่ไม่หันไปมอง

“รู้จักสิครับ ก็พ่อของผมกับอาภรรยาเป็นหุ้นส่วนกัน”

แพรรินอยากหันไปเหยียดปากใส่ แต่ทำได้แค่แค่นหัวเราะประชด “หุ้นส่วน...ฟังดูดีไปหรือเปล่าคะ ที่พ่อคุณทำกับโรงละครตุลยานั้นเรียกว่า ‘ซูปกิจการ’ ไปไม่ใช่หรือ”

“ยังไม่ถึงขั้นซูปครับ เรียกว่ารวมเป็นบริษัทในเครือโดยที่พ่อของผม เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ดีกว่า”

เครื่องดื่มสีแดงเข้มในแก้วทรงสูงอีกใบถูกวางตรงหน้าชายหนุ่ม นิ้วมือสะอาดยาวเรียวยาวรับแก้วมาแล้วคลึงรอบก้านแก้วใสเป็นผลึก แพรริน ซ้ำเลื่องผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ รู้สึกว่าไหล่กว้างของเขายิ่งมุมข้างเวทีที่ปรานเมฆ กำลังคุยกับนักข่าวจมนิด นึกแปลกใจว่าเขาเดินเข้ามาเพื่อคุยเรื่องนี้กับเธอ จริงๆ หรือ

“เรียกซูปนั่นแหละดีแล้วเพราะความหมายชัดเจนที่สุด พ่อของฉัน ไม่ได้เต็มใจอยากรวมกิจการกับบริษัทพ่อคุณสักหน่อย” ใบหน้าของหญิงสาว มีรอยยิ้ม แต่ดวงตาดำขลับคู่สวยที่สะท้อนแสงไฟจากโคมแขนเดอเลียร์ เป็นประกายวาวด้วยความไม่พอใจ

ชายหนุ่มยิ้มให้อย่างใจเย็น แล้วเลือกใช้คำคำเดียวกับเธอ “เอาละ ซูปก็ซูปครับ น่าเสียดายที่ตอนนั้นผมยังทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ ถ้ารู้แต่แรก ผมจะไม่ให้พ่อผม ‘ซูป’ ตุลยาไปแน่ๆ คนเป็นเพื่อนเก่ากันมา ผมทำไม่ลง

หรือก”

“เพื่อนเก่า? เพื่อนเก่าอะไรกัน” คิ้วเรียวยาวของเขอขมวดเข้าหากัน

“ผมว่าแล้วเรียวว่าคุณต้องจำไม่ได้” เขายิ้มมุมปากมองเธอด้วยดวงตาแจ่มใสเป็นประกาย

“เราเคยรู้จักกันด้วยหรือ”

“เราเคยเรียนอยู่โรงเรียนมัธยมเดียวกัน คุณอาจจำผมไม่ได้ แต่ผมจำคุณได้เสมอ”

แพรวรินมองหน้าผู้ชายตรงหน้าอยู่นานหลายอึดใจ ใบหน้าหล่อสะอาดดูฉลาดและแจ่มใสด้วยทรงผมที่หิวขึ้นเผยหน้าผาก ดวงตาคุ้โตดูใสชื่อผิดกับดวงตาเจ้าเล่ห์ของเสี่ยโอบาสผู้เป็นพ่อ ริมฝีปากแดงแย้มรอยยิ้มที่มุมปากแสดงความเป็นมิตร ร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีกรมท่ายิ่งเสริมบุคลิกให้ดูสง่างาม จัดว่าเป็นชายหนุ่มที่โดดเด่นสะดุดตาจนเธอไม่คิดว่าจะจำเขาไม่ได้หากเคยอยู่โรงเรียนเดียวกันมาก่อนจริงๆ

เธอมองดวงตาคุ้โตสื่อความหมายที่ราวกับบอกความรู้สึกที่อยู่กันบั้งของหัวใจได้ ถ้าไม่ระวังให้ตี ดวงตาแบบนี้สามารถขโมยหัวใจของคนที่ถูกจับจ้องได้โดยไม่รู้ตัว และตอนนั้นมันกำลังมองเธออยู่ พร้อมกับส่งความรู้สึกบางอย่างที่ทำให้เธอเพลอถูกสะกดไปชั่วอึดใจ

‘อย่าให้หน้าใสๆ ตาชื่อๆ มาหลอกได้เชียว’ เธอเตือนตัวเอง

แพรวรินไม่รู้ว่ผู้ชายคนนี้แกล้งหลอกอำเธอเล่นหรือพูดความจริงที่ว่เคยเรียนโรงเรียนเดียวกัน แต่แค่รู้ว่าพ่อของเขาทำให้พ่อของเธอกลัดกลุ้มอย่างหนักที่ต้องสูญเสียโรงละครตุลยาไปเกินครึ่งก็เพียงพอแล้ว หญิงสาวตีม่ไวน์ที่เหลือนจนหมดแล้ววางแก้วบนเคาน์เตอร์ ก่อนหันหลังเดินจากไปเธอพูดทิ้งท้ายว่

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ แต่ฉันว่าคุณจำผิดคนแล้วละ หรือไม่ก็จำผิดโรงเรียน” ดวงตาดำเป็นประกายสบตาเขาที่หนึ่งแล้วเดินผละไปจากเคาน์เตอร์ทิ้งให้เขาได้แต่มองตามร่างกลมกลิ้งในชุดสีน้ำเงินสด เดินเบียดเสียดผู้คน

ในงานปาร์ตี้จนกลืนหายไปท่ามกลางฝูงชน

นักข่าวที่ล้อมรอบปราณเมฆสลายตัวไปแล้ว กลายเป็นนักธุรกิจหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งกำลังยืนล้อมรอบฟังเขาพูดแทน เขากลายเป็นหนุ่มเนื้อหอมของงานที่ผู้คนกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าผลัดกันเข้ามาพูดคุยทักทายและแสดงความยินดี กว่าแพรรินจะเดินเข้าไปแสดงความยินดีกับเขาบ้างก็ตอนที่งานเลี้ยงเลิกแล้วและผู้ร่วมงานเริ่มทยอยกลับไป ปราณเมฆโอบรอบเอวบางแล้วพาเธอเดินออกจากงานไปด้วยกัน ท่ามกลางแขกหรือที่พากันเดินออกทางประตูแพรรินหันไปเห็นผู้ชายสวมสูทสีกรมท่าบุคลิกสุภาพคนนั้นอีกแล้ว รอยยิ้มบางๆ ระบายบนใบหน้า ดวงตาคูโตที่กำลังมองเธอมีประกายบางอย่าง เหมือนมีความปรารถนาเล็กๆ ซ่อนเร้นอยู่ในนั้น น่าแปลกที่ว่าแม่เขายืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน แต่กลับสะดุดสายตาจนเธอมองเห็นแต่เขาเพียงผู้เดียว

ป้ายหินอ่อนขนาดใหญ่ข้างประตูรั้วเหล็กสลักเป็นคำว่า 'โรงละครตุลยา' เป็นชื่อของตึกทรงโบราณสร้างเลียนแบบโรงละครทางแถบยุโรป ตัวตึกสีเทาก่อสร้างด้วยสถาปัตยกรรมบารอคดูเก่าแก่เปี่ยมด้วยมนตร์ขลังคล้ายปราสาทโบราณในเทพนิยาย แม้ว่าภายนอกก่อสร้างเป็นแบบสถาปัตยกรรมตะวันตก แต่ภายในโรงละครตกแต่งอย่างวิจิตรด้วยศิลปกรรมไทย ภาพปูนปั้นบนฝ้าเพดานที่ทั้งสองข้างเป็นนางฟ้าสวมมงกุฎในวรรณคดี เพดานภายในโรงละครงดงามด้วยลวดลายกนกกลางทอง บรรดาเสาสีทองต้นใหญ่รายรอบโรงละคร สลักเป็นลวดลายไทยอย่างประณีตงดงาม

เรียวกาศุ่ยสวยบรรจงเท้าสั้นซึ่มสีดำเดินฉับๆ อย่างคล่องแคล่วเข้าไปในอาคารสำนักงานของตุลยาในเช้าวันจันทร์ ตัวอาคารเป็นตึกสองชั้นอยู่แยกต่างหากจากตัวโรงละคร หญิงสาวดวงหน้ารูปหัวใจ สะบัดผมยาวตรงที่เคลียไหล่ระหว่างเดินผ่านประตูเลื่อนอัตโนมัติ เสียงทักทายจากเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ที่นั่งอยู่หลังเคาน์เตอร์ ดั่งขึ้นทันทีที่เธอก้าวเท้าเข้าไปใน

สำนักงาน

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณแพรวริน”

แพรวรินทักทายตอบเหมือนทุกเช้า และเมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัวก็ประหลาดใจเมื่อเห็นดอกกลิลลี่สีขาวช่อใหญ่วางอยู่กลางโต๊ะส่งกลิ่นหอมกรุ่นจูงใจไปทั่วทั้งห้อง

เธอยกช่อดอกไม้ขึ้นมาสำรวจ ดอกไม้ช่อใหญ่มากจนเกือบเรียกว่าต้องโอบขึ้นมาเลยทีเดียว หญิงสาวพลิกดูการ์ดที่แนบมากับช่อดอกไม้ซึ่งเขียนด้วยลายมือตัวดียวสวยงามว่า

‘Please accept my apologies.’

ข้อความมีอยู่เพียงเท่านั้น ไม่มีการระบุชื่อผู้ส่ง แพรวรินสงสัยว่าใครกันที่ส่งดอกไม้มาขอโทษ ครั้นเดาว่าเป็นปรานเมฆก็ไม่น่าจะใช้ เพราะทั้งคู่ไม่ได้มีเรื่องทะเลาะผิดใจกัน และตลอดสามปีที่คบกัน เขาไม่เคยส่งดอกไม้ให้เธอเลยสักครั้ง

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ คุณแพรว ดอกไม้ช่อนี้มีคนส่งมาให้ตั้งแต่เช้าแล้วค่ะ” สายฝน ผู้ช่วยส่วนตัวเดินหนีบแฟ้มกับถือถ้วยน้ำชาสมุนไพรเข้ามาในห้องของเจ้านายสาวพอดีจึงรายงานทันที

“จากใครหรือจะ สายฝน” แพรวรินเงยหน้าขึ้นจากช่อดอกไม้

“เป็นเมสเซนเจอร์มาส่งค่ะ ไม่ได้บอกด้วยว่าส่งมาจากที่ไหน”

ทายาทสาวตุลยาตะกะกลีบขาวอย่างงามมือ ดอกกลิลลี่สีขาวดอกใหญ่ดงามราวกับผุดขึ้นมาจากหยาดน้ำค้าง สวยเสียจนทำให้ผู้รับรู้สึกได้ถึงความเป็นคนพิเศษ แต่คำขอโทษปริศนานั้นหมายความว่าอย่างไร ใครกันนะที่ส่งดอกไม้ช่อนี้มาให้ และอยากขอโทษเธอเรื่องอะไรถึงได้ส่งดอกไม้งามหยาดเยี่ยมเช่นนี้

เช้าวันถัดมา แพรวรินก็ประหลาดใจอีกครั้งที่มีคนส่งดอกไม้ปริศนามาให้ หนนี้เป็นกุหลาบจูเลียตดอกโตงามสะพรั่ง กลีบงามสีชมพูอ่อนซ้อนเป็นชั้นๆ ห่ออยู่ในกระดาษเยื่อสีขาวประมาณสองโหล เธออุทานเบาๆ กับ

ความงามของกุหลาบ ก่อนพลิกหาข้อความจากผู้ส่งในช่อดอกไม้ ทว่าหนนี้ไม่พบอะไรนอกจากกุหลาบกลีบอบบอบบางที่ดงามประหนึ่งกำลังเอนยอถึงความงามของผู้รับ คนที่ส่งดอกไม้ให้เธอจะต้องโรแมนติคมากแน่ๆ

“ฝนไปถามที่ร้านให้หน่อยสิจ๊ะว่าใครเป็นคนส่งดอกไม้พวกนี้” เธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ปลาบปลื้มกับช่อดอกไม้ระหว่างสั่งงานกับผู้ช่วย

ท่านที่ต่อมา ผู้ช่วยสาวรายงานมาว่า “ทางร้านบอกว่าคุณส่งดอกไม้ชื่อเบญจ์จ๊ะ”

“เบญจ์?...” หญิงสาวเริ่มหวั่นใจเมื่อได้ยินชื่อนี้ “เบญจ์ไหน”

สายฝนก้มลงอ่านกระดาษที่จดชื่อมา “เบญจ์ เตชะปวีร์”

‘เตชะปวีร์... ลูกชายของ โอบาส เตชะปวีร์ นะเธอ’

ช่อดอกไม้แสนสวยดูเหมือนเหี่ยวเฉาลงในบัดดล แพรรินขมวดคิ้วอย่างไม่สบายอารมณ์เมื่อรู้ความจริง

“สายฝน ส่งดอกไม้กลับไปร้านเถอะ บอกเขาว่าฉันไม่รับ”

‘Please accept my apologies’

ผู้ชายคนนั้นคงอยากขอโทษเธอผ่านช่อดอกไม้พวกนี้สินะ เขาเคยรู้บ้างไหมว่าพ่อของเธอถึงกับล้มทั้งยืนเพราะเล่ห์เหลี่ยมแสนร้ายกาจของเธอ ดอกไม้แค่นี้หรือที่จะไถ่โทษเรื่องราวทั้งหมดได้ ไม่มีวันเสียละ

“มันคิดจะจับคุณนะสิ” ปราณเมฆโวยวายทันทีที่เธอเล่าให้เขาฟังในเย็นวันนั้น “ไม่คิดว่าหน้าตาซื่อๆ ทำทางหึงๆ จะร้ายไม่เบา วันนั้นมันก็เห็นอยู่เต็มตาว่าคุณคงมากับผม”

“เขาไม่ได้จับฉันหรอก คงแค่อยากขอโทษแทนพ่อเขาเท่านั้นแหละ”

ชายหนุ่มหน้าตาคมเข้มส่ายหน้า “อย่ามองพวกนั้นดีเกินไป คุณไม่ทันเกมของไอ้พวกเตชะปวีร์หรอก”

“ก็ฉันเห็นเขาเขียนข้อความแบบมาอย่างนี้นี่นา” เธอไม่ได้แก้ตัวแทนเจ้าของช่อดอกไม้ แค่ไม่อยากให้ปราณเมฆไม่สบายใจว่าเจ้าหนุ่มคนนั้นทำท่าเหมือนมาจับเธอจริงๆ “แต่ฉันไม่มีวันคบหาคนตระกูลนี้อยู่แล้ว เห็นหน้า

ลูงโสภาสที่ไรฉันละกลุ่มแทนพ่อทุกที”

ดวงตาต่ำขลิบมีประกายเศร้าสร้อยทันทีที่พูดถึงพ่อ เมื่อปราณเมฆเห็นสีหน้าของคนรักจึงคลายความฉุนเฉียวแล้วเอื้อมมาบีบมือของหญิงสาว

“พักนี้อำกาธรมเป็นยังไงบ้าง ผมไม่ได้ไปเยี่ยมอาหลายอาทิตย์แล้ว”

แพรรินถอนใจยาวเหยียด สีหน้าเต็มไปด้วยความกังวลเมื่อเล่าว่า “เมื่อเช้าฉันเพิ่งพาพ่อไปตรวจร่างกาย ช่วงนี้ความดันกลับมาสูงอีกแล้ว ไม่รู้ว่าพ่อเครียดเรื่องอะไรอีก”

“คุณน่าจะบอกให้พ่อวางมือได้แล้ว อยู่กับความเครียดแบบนี้ สุขภาพจะแย่ลงทุกวันนะ”

“ถ้าพ่อวางมือ ตุลยาก็เสร็จพวกลูงโสภาสนะสิ พวกนั้นจ้องจะสูบตุลยาทั้งโรงอยู่แล้ว พ่อฉันไม่มีทางยอมปล่อยมือแน่ๆ”

“ผมพูดจริงนะแพรร บอกให้พ่อขายตุลยาให้เสียโสภาสไปทั้งหมดเถอะ เอาเงินมาเสวยสุขตอนนั้นปลายชีวิตสบายกว่ากันตั้งเยอะ ส่วนคุณก็แต่งงานกับผมได้แล้ว ผมไม่ชอบเลยที่ต้องออกงานคนเดียวอยู่บ่อยๆ อยากมีภรรยาสวยๆ เดินเคียงคู่กับผมในงานเหมือนนักธุรกิจคนอื่นบ้าง”

ปราณเมฆจับมือขานเนียนของคนรักขึ้นมาลูบไล้ มือสวยๆ ของเธอไม่เหมาะที่จะทำงานอะไรทั้งสิ้นแม้กระทั่งงานบริหารโรงละครตุลยา มันควรสวมแต่เครื่องประดับราคาแพงและกริดนิ้วสั่งงานบริวารคนรับใช้เท่านั้น

“แต่พ่อเป็นแบบนี้ ฉันทิ้งพ่อไปแต่งงานตอนนั้นไม่ได้หรอก ตุลยาอยู่กับเรามาตั้งแต่ฉันเพิ่งเกิด ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับตุลยา พ่อต้องทำใจไม่ได้แน่ๆ คุณไม่เคยเห็นเวลาที่พ่อเครียดมากๆ ฉันเห็นแล้วไม่สบายใจเลย”

ทั้งคู่ต่างนั่งเงยบังัน ปราณเมฆเอ่ยถึงเรื่องแต่งงานที่ไร แพรรินจะต้องอ้างถึงเรื่องตุลยากับสุขภาพของพ่อเสียทุกครั้ง จนโครงการแต่งงานของเขาไม่เคยคืบหน้าไปไหนสักที

“คุณคุยกับทนายไปถึงไหนแล้ว ฟ้องเสียโสภาสให้คืนหุ้นได้ไหม”

ปราณเมฆถาม

แพรวรินส่ายหน้าเศร้าๆ “คงจะยากแล้วละเมฆ หนายบอกว่าลุงโอบาส เป็นหุ้นส่วนของตุลยาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย”

หญิงสาวรู้สึกปวดร้าวแทนพ่อ เธอเติบโตมาพร้อมกับโรงละคร แห่งนี้ ความผูกพันที่มีต่อตุลยานั้นลึกลับราวกับมันเป็นสิ่งมีชีวิต เสาต้นสูง อลังการ รูปปั้นนางฟ้าสวมชฎา เพดานลายกนก ผ้าม่านกำมะหยี่สีเลือดนก... ทุกอย่างล้วนมีลมหายใจสำหรับเธอ แพรวรินชมการแสดงในตุลยาตั้งแต่ยังเป็นเด็กน้อยจูงมือมากับพ่อ และรักมันเสมือนหนึ่งเป็นพ่อของเธออีกคน เมื่อมันกำลังตกลูกอยู่ในมือของผู้อื่น เธอจะสู้ทุกทางและไม่ให้ใครช่วงชิงมัน ไปเป็นอันขาด

๒

กำธรตั้งชื่อโรงละครของเขาว่าตุลยาตามนามสกุล 'ตุลยัคคีดี' เพื่อเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล เป็นประหนึ่งคำมั่นสัญญาว่า โรงละครแห่งนี้ จะตกทอดสู่ลูกหลานสกุลตุลยัคคีดีสืบไป

เมื่ออายุยี่สิบแปด เขาได้รับมรดกจากคุณย่าเป็นที่ดินผืนใหญ่กลางเมืองท่องเที่ยวชายทะเลใต้ หลังจากได้ครอบครองที่ดินผืนนั้น เขาก็นึกถึงความหลงใหลในการชมมหรสพแต่เยาว์วัยและความฝันที่จะเป็นเจ้าของโรงมหรสพสักแห่ง เขาเคยตระเวนชมการแสดงมาแล้วทั่วโลก ตื่นตาตื่นใจทุกครั้งที่มาชมท่ามระหิยัฎกซั๊กซึ้นพร้อมกับแสงสปอตไลท์สาดส่องจากทุกทิศทางมารวมศูนย์ที่เวทีจุดเดียว ขึ้นฉากที่สร้างสรรค์อย่างน่าทึ่ง เลื่อนเข้าออกตามจังหวะของเรื่องราวพร้อมกับเสียงเอื้อเอื้อนบทละคร คลอด้วยเสียงประกอบฉากและบทเพลงที่สะเทือนก้องจนหัวใจเต้นแรง เขาหลงใหลทุกสิ่งอย่างที่ถูบบันดาลให้โลดแล่นบนเวที และทุกการแสดงในโรงละครยิ่งใหญ่ตระการตาสำหรับเขาเสมอ

กำธรตัดสินใจลงมือสานฝันบนที่ดินของคุณย่า เขาขายธุรกิจ

โรงพิมพ์ที่กรุงเทพฯ หอบหิ้วภรรยาพาลงมาภาคใต้และนำเงินที่มีทั้งหมด ลงทุนทำตามความฝันที่ไม่เคยมีใครเชื่อว่าจะประสบความสำเร็จ วันที่เขา ตัดริบบิ้นเปิดตัวโรงละครตุลยา คือวันที่หมอตัดสายสะดือลูกสาวของเขา จากครรภ์ของภรรยา เขาจำได้ไม่ลืมว่าวันนั้นเป็นวันที่มีความหมายที่สุดในชีวิต

เมื่อวันเกิดครบสี่ขวบของเด็กหญิงแพรวิน กำธกรก็จูงมือลูกสาว ตัวน้อยเดินเข้าโรงละครตุลยาเพื่อพาชมการแสดงเป็นครั้งแรก แก้มยุ้ยเป็น พวง ขนตางอนรอบดวงตาดำขลับคูโต กับผมยาวผูกเป็นเกละสองข้าง ทำให้แม่หนูน่ารักน่าเอ็นดูจนใครๆ ต่างอมยิ้มเมื่อเดินผ่าน กำธกรภูมิใจ ในตัวลูกสาวตัวน้อยของเขายิ่งนัก... ไม่ต่างจากความภูมิใจในโรงละครตุลยา ของเขาแห่งนี้

เขามอบของขวัญวันเกิดให้ลูกสาวด้วยการแสดงของตัวละคร ในเทพนิยาย และยังจำได้ว่าการแสดงรอบแรกเต็มไปด้วยลูกเล็กเด็กแดง จูงมือพ่อแม่มาออกันเต็มลานหน้าโรงละคร เด็กๆ ทุกคนมีสีหน้าแววตา ตื่นเต้นจนขาพลอยหัวใจเต้นแรงไปด้วย แพรวินน้อยของเขาก็ออกอาการ ไม่ต่างจากเด็กเหล่านั้นเช่นกัน ในมือของเด็กหญิงหิ้วตุ๊กตาหมีตัวโปรดที่ คินนี่มันจะออกมาโลดเล่นบนเวทีให้ดู

ภายในโรงละครมืดมิด มีเพียงแสงไฟสลัวแค่ตามจุดต่างๆ ทำให้ ลูกสาวที่เข้ามาในนี้เป็นครั้งแรกต้องเกาะเขาแฉด้วยความกลัว แต่ทันทีที่ นางฟ้ามีปีกแสนสวยเหาะลงมาจากเพดาน เด็กหญิงแทบกระโดดลุกจาก ที่นั่งด้วยความอัศจรรย์ใจ เมื่อหมีอ้วนกลมวิ่งอู้อย่าออกมาจากด้านข้าง เวที เด็กหญิงตัวน้อยก็ชะเง้อมองด้วยความตื่นเต้น รวากับว่าอยู่ดีๆ ตุ๊กตา ในอ้อมกอดเกิดมีชีวิตขึ้นมา

‘พ่อจ๋า หนูมองไม่เห็นเลย’

ที่นั่งเบาะกำมะหยี่ตัวใหญ่อยู่ต่ำเกินไปสำหรับหนูน้อยแพรวิน เด็กหญิง จึงปีนข้ามมานั่งบนตักเขา กำธกรกอดลูกสาวตัวเล็กบนตัก สัมผัสความ

ตื่นตื่นของเด็กน้อยได้ทุกครั้งที่ตัวละครตัวใหม่ออกมาเต้นระบำ เขายังจำเสียงหัวเราะแห่งความสุขนั้นได้จนถึงวันนี้

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา แพรerinก็ติดตามพ่อมาชมทุกการแสดงที่โรงละครตุลยา ไม่ว่าจะเป็นการแสดงละครเพลง โขนและการรำรำกายกรรม ละครใบ้ ระบำพื้นเมือง มายากล หรือมิวสิคัล การแสดงใดๆก็ตาม ล้วนแล้วแต่สร้างความอัศจรรย์ใจให้สองพ่อลูกได้เสมอ หลังจบการแสดงแต่ละครั้ง ทั้งคู่จะต้องผลัดกันแสดงความเห็น วิพากษ์วิจารณ์ถึงความตื่นตาตื่นใจอย่างไม่รู้เบื่อ

โรงละครแห่งนี้คือสายใยแห่งความผูกพันระหว่างเขากับลูกสาวสุดรัก แพรerinหลงใหลในการชมมหรสพแบบเดียวกับพ่อไม่มีผิด ตรงข้ามกับแม่ของเธอที่ไม่มีความสนใจในด้านนี้เลยแม้แต่น้อย ตั้งแต่เปิดตัวโรงละครตุลยา แม่ยอมเข้ามานั่งชมด้วยกันกับเธอและพ่อเพียงไม่กี่ครั้ง

เมื่อแพรerinอายุได้หกขวบ กำธกับภรรยาก็แยกทางกัน ตลอดเวลานับตั้งแต่วันที่เขาผุดตุลยาขึ้นมาจากผืนดินของคุณย่า เขาก็หมกมุ่นอยู่กับการทำงานทุกลมหายใจจนแทบไม่ได้สนใจภรรยา เธอตัดสินใจทิ้งลูกสาววัยหกขวบให้อยู่กับพ่อที่ภาคใต้ และไม่เคยหันหลังกลับมาเหยียบตุลยาอีก

หลังจากนั้นกำธรเฝ้าดูตุลยาเติบโตพร้อม กับแพรerinราวกับมีลูกสองคน เมื่อเศรษฐกิจของเมืองเฟื่องฟูถึงขีดสุด นักท่องเที่ยวจากทุกมุมโลกพากันแห่แห่นเดินทางมาเที่ยวพักผ่อน และจะต้องไม่พลาดชมการแสดงในโรงละครตุลยา ที่มีการแสดงทั้งไทยและเทศรองรับผู้ชมนานาชาติ โรงละครของกำธรได้รับความนิยมอย่างมากมายจนมีคำกล่าวว่า คุณจะไม่มัววันมาถึงภาคใต้ถ้าไม่เคยเข้าโรงละครตุลยา

ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี จนกระทั่งเมื่อแปดเดือนก่อน...

โอภาส เตชะปวีร์ หรือเสียโอภาสผู้กว้างขวางในแวดวงธุรกิจของเมืองนี้ รู้จักกำธรมาหลายสิบปีแล้ว เขามีกิจการในมือหลายอย่าง เป็นเจ้าของรีสอร์ท ภัตตาคารจีน และไนต์คลับ เขาชักชวนกำธรให้ร่วมทำธุรกิจ

ด้วยกันเพราะเล็งเห็นว่า การท่องเที่ยวของเมืองนี้ยังเติบโตได้อีกมาก

เสี่ยโอบาสเล่าว่าเขากำลังลงทุนสร้างสวนน้ำขนาดใหญ่และโรงภาพยนตร์สี่มิติ เป็นโครงการใหญ่มูลค่ากว่าร้อยล้านบาท เมื่อสำเร็จก็จะกลายเป็นโครงการเพื่อความบันเทิงแห่งแรกและแห่งเดียวในภูมิภาคแถบนี้ เมื่อเห็นว่าการท่องเที่ยวในแวดวงธุรกิจเกี่ยวกับความบันเทิงเหมือนกัน เสี่ยโอบาสจึงชักชวนให้ร่วมลงทุนเป็นเงินราวหกสิบล้านบาท

‘ธุรกิจน่าสนใจมากนะเสี่ย แต่ผมไม่มีเงินทุนขนาดนั้นหรอก’ กัทรสารภาพ

เสี่ยโอบาสเสนอวิธีหาเงินลงทุนด้วยการนำหุ้นจดทะเบียนของตุลยา ออกขายให้คนนอกสัก ๖๐% เขาแนะนำว่าถ้ากัทรตั้งราคาขายหุ้นหุ้นละ ๒๕ บาท ก็จะทำให้มีเงินสดมาลงทุนหกสิบล้านบาทได้สบายๆ

กัทรเองก็คิดว่าเป็นวิธีการที่เข้าท่าเพราะไม่ต้องขอกู้เงินจากธนาคาร แต่การขายหุ้นถึง ๖๐% ทำให้เขาคิดหนัก

‘แสดงว่าผมจะเหลือหุ้นแค่สี่สิบเปอร์เซ็นต์นะสิ’ เขารู้ดีว่าตามหลักการถือหุ้นบริษัท เจ้าของกิจการไม่ควรถือหุ้นน้อยกว่าครึ่งหนึ่ง ไม่เช่นนั้นจะสูญเสียอำนาจในการบริหาร

‘คุณกัทรก็เอาหุ้นไปกระจายขายให้ผู้ถือหุ้นหลายๆ คน แต่อย่าขายให้ใครเกิน ๒๐% อย่างนี้คุณก็ยังเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่สุดอยู่ไงล่ะ’

กัทรฟังแล้วไม่แน่ใจนัก เมื่อไปปรึกษาทนายก็ได้คำตอบว่าไม่มีปัญหาตราบดีที่เขาถือหุ้นเยอะที่สุด

วันหนึ่ง เสี่ยโอบาสพากลุ่มนักธุรกิจในวงการท่องเที่ยวจากกรุงเทพฯ มาแนะนำกับกัทรประมาณห้าหกคน พวกเขาแสดงความจำนงขอซื้อหุ้นของตุลยาในราคาสูงกว่าที่กัทรตั้งไว้เสียอีก หลังเจรจากันเสร็จภายในเวลาไม่นาน เจ้าของตุลยาก็ได้เงินมาลงทุนหกสิบลองล้านบาท เยอะกว่าที่วางแผนไว้ เขาขอบคุณเสี่ยโอบาสยกใหญ่ที่ช่วยเหลือเป็นอย่างดี

หลังการขายหุ้นเสร็จสิ้นได้ไม่นานนัก กัทรก็ได้รับจดหมายจาก

บริษัทแห่งหนึ่งที่ชื่อว่าเนอวาริ เขาไม่เคยได้ยินชื่อบริษัทนี้มาก่อน และเมื่อแกะซองอ่านก็พบเนื้อความในจดหมายแจ้งว่า บัดนี้บริษัทเนอวาริคือผู้ถือหุ้นใหญ่ของตุลยา โดยถือหุ้นเป็นสัดส่วน ๖๐% ของทุนจดทะเบียน...

เขายืนนิ่งงันเหมือนถูกฟ้าผ่า

กำธรลนลานโทร. ไปหาทนายด้วยหัวใจเต้นไม่เป็นลำดับและขอให้ไปสอบถามข้อเท็จจริงมาให้โดยด่วน ในที่สุดก็ได้คำตอบว่า ตัวแทนของบริษัทเนอวาริได้ตกลงเจรจาซื้อหุ้นจากผู้ถือหุ้นห้ารายที่กำธรเคยขายให้ และทั้งห้ารายนั้นก็ตกลงขายให้แก่บริษัทนี้เป็นที่เรียบร้อย จนกลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของตุลยาไปโดยปริยาย

'ใครเป็นเจ้าของบริษัทเนอวาริ' กำธรถามเสียงลั่น มือที่กำโทรศัพท์ชี้ไปด้วยเหงื่อ

'โอภาส เตชะปวีร์' ทนายตอบกลับมา

บ่ายวันนั้นกำธรถูกห้ามส่งโรงพยาบาลเพราะความดันพุ่งขึ้นสูงจนหน้ามืดหมดสติ กว่าจะรู้ว่าตัวเขาเสียรู้เสียโอภาส โรงละครตุลยาแสนรักของเขาก็ถูกรวมเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในโครงการสวนน้ำแห่งใหม่ของเสี่ยจอมวายร้ายเสียแล้ว

หุ้นส่วนอีกห้าคนที่โอภาสพามาแนะนำให้กำธร ก็ล้วนแล้วแต่เป็นพรรคพวกกันทั้งสิ้น เมื่อถึงเวลาพวกนั้นก็ขายหุ้นให้โอภาสโดยบวกกำไรนิดหน่อย ต่างฝ่ายต่างได้ผลประโยชน์กันถ้วนหน้า

บัดนี้ ผ่านมาเกือบหนึ่งปีแล้วที่กำธรต้องสูญเสียตุลยาไปเกินครึ่งหนึ่งให้แก่ไอ้เสี่ยจอมขี้โกง

๓

แพรวรินหิ้วกระเป๋าเดินทางใบเล็กเดินไปตามช่องทางเดินแคบๆ บนเครื่องบินสายการบินในประเทศ พุ่งนี้มีการแสดงละครใบ้ที่โรงมหรสพแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เธอจึงเดินทางไปชมตามคำเชิญของคณะผู้จัดเพื่อตกลงว่าจ้างให้มาแสดงที่ตุลยา งานนี้เธอต้องไปชมคนเดียวเพราะไม่อยากจะให้พ่อที่สุขภาพไม่ค่อยดีนักต้องเดินทางให้เหน็ดเหนื่อย

เมื่อเดินทางตัวคนเดียว แพรวรินเลือกที่นั่งชั้นประหยัดเพราะไม่เห็นความจำเป็นต้องจ่ายแพงกว่าสำหรับการเดินทางแค่ชั่วโมงเดียว เมื่อพบหมายเลขประจำที่นั่งของตัวเองตรงริมหน้าต่าง เธอก็เปิดช่องเก็บของเหนือศีรษะเพื่อยกกระเป๋าหนักอึ้งขึ้นเก็บ แต่พอยกขึ้นได้แค่ไหล่ เขนบอบบางก็ไร้อึดแรงที่จะยกสูงขึ้นกว่านี้ได้

ร่างสูงจากข้างหลังเอื้อมมาดึงกระเป๋าในมือของเธอขึ้นแล้วดันเข้าช่องเก็บของอย่างง่ายดาย แพรวรินหันไปเตรียมจะขอบคุณด้วยความเข้าใจว่าเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน แต่ปรากฏว่าคนที่ยืนอยู่ข้างหลังเป็นชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง ดวงตากกลมโตใสแจ๋วเป็นประกายเหมือนมีรอยยิ้มให้เธอ

เบญจ์ เตชะปวีร์...

“เอ่อ...ขอบคุณค่ะ” แพรรินอ้อมแอ้ม รู้สึกหัวใจเต้นแรงที่อยู่ดีๆ เขาก็ยืนประชิดติดหลัง ความกระดากทำให้ต้องรีบขยับตัวเข้าไปนั่งริมหน้าต่างทันที

เธอแปลกใจที่เจอเขาในห้องโดยสารชั้นประหยัด ลูกเล็กอย่างเขาน่าจะรักความหรูหราสะดวกสบายในการเดินทางเกินกว่าจะนั่งหดแข็งหดขาในนี้ แต่ก็นึกได้ว่า ลูกคุณหนูอย่างเธอก็ไม่มีปัญหาในการเดินทางชั้นประหยัดเหมือนกัน

เขายังส่ายพระปาดอยู่บนไหล่ ท่าทางเหมือนยังหาที่นั่งไม่เจอ แพรรินแอบชำเลืองทางหางตา เห็นชายหนุ่มถือบอร์ดดิ้งพาสออกมาดูเลขที่นั่งและเดินเลยแถวที่นั่งของเธอไปในที่สุด หญิงสาวหันหน้าออกนอกหน้าต่างแล้วถอนหายใจโล่งอก แต่แล้วครู่ต่อมา ก็มีเสียงพูดเบาๆ ดังมาจากข้างๆ

“บังเอิญนั่งเลยนะครับ คุณแพรริน”

เธอหันไปแล้วสะดุ้งเมื่อประสานนัยน์ตากับดวงตาคู่โตที่จ้องเธอเขม็ง และเพราะมัวแต่ตกตะลึงจนพูดอะไรไม่ออก จึงได้แต่อ้อมแอ้มว่า “เอ่อ ค่ะ...”

“ไปกรุงเทพฯ เรื่องงานหรือครับ” เขาชวนคุยไปด้วยระหว่างดึงเข็มขัดจากที่นั่งมาคาดรอบลำตัว แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือถือออกมากดปัดสัญญาณ

หญิงสาวระแอมสองสามที และนั่งคอยแข็งตอตอบคำถามว่า “ปละ...เปล่า ฉัน...ฉันไปชมการแสดง...”

“ดีจัง ผมมีประชุมกับกลุ่มสถาปนิกจากเยอรมันนะ พวกเขาต้องบินต่อไปเชียงใหม่พรุ่งนี้ ผมก็เลยเป็นฝ่ายต้องบินไปหาพวกเขาแทน” เขาชวนคุยเสียดยาว แล้วเสริมต่อเหมือนแก้เก้อเมื่อเธอเอาแต่นั่งเงิบ “สถาปนิกที่จะมาออกแบบโรงภาพยนตร์สี่มิติ นะครับ”

เบญจ์พยายามมองหน้าคู่สนทนา เห็นเธอนั่งนิ่งเฉย ไม่แสดงท่าทาง

ว่าสนใจเรื่องที่เขาเล่าจึงตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องคุย

“เอ่อ...คือว่าวันก่อนที่ส่งดอกไม้ไปรบกวนคุณ ผมต้องขอโทษด้วยนะ ไม่รู้ว่าคุณไม่ชอบดอกไม้”

“ไม่จริง เธอชอบดอกไม้ที่เขาส่งมาที่สุด ถึงขนาดอยากรู้ว่าคนส่งเป็นใครด้วยซ้ำ”

“ฉันไม่ได้ไม่ชอบดอกไม้หรอกค่ะ แต่ไม่ชอบที่ส่งมาโดยไม่บอกว่า เป็นใครต่างหาก”

ชายหนุ่มกะพริบตาสองสามที หน้าดูจ๋อยไปถนัด เขากระแอมทีหนึ่ง แล้วพูดต่ออีกว่า “ແ່ຈິง ผมขอโทษที่ทำให้คุณไม่พอใจ...”

“คุณส่งของให้ผู้รับยังงั้น ก็ไม่เห็นชื่อคนส่งเลย ฉันต้องเสียเวลาสืบตามวุ่นวายไปหมด”

“ผมทำให้คุณยุ่งยากขนาดนั้นเลยเหรอ งั้นขอโทษนะครับที่ทำให้ต้องวุ่นวาย”

“คุณพูดขอโทษหลายทีแล้วนะ” แพรรินพูดน้ำเสียงดูๆ แล้วก็หันไปเห็นเขากำลังอมยิ้มมองเธอด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ เป็นอีกครั้งที่เธอเตือนตัวเองว่าอย่าให้หน้าใสๆ ตาซื่อๆ นี่หลอกเอาได้เป็นอันขาด

เสียงเครื่องบินเร่งเครื่องระหว่างวิ่งไปตามรันเวย์ดังเข้ามาในห้องโดยสาร ทำให้เขาหยุดหาเรื่องชวนคุยไปได้พักหนึ่ง แต่หลังจากที่ล้อเครื่องบินลอยขึ้นจากพื้นและทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าจนเสียงรบกวนเบาลง เขาก็หันมาคุยต่อ

“ตกลงนึกหน้าผมออกหรือยัง”

แพรรินหันไปมองเขางงๆ “นึกหน้าอะไรของคุณออก”

“ก็ที่เราเคยเรียนโรงเรียนเดียวกันไง”

แพรรินกลกอกตา “อย่ามาอำฉันเลย โรงเรียนฉันไม่มีคนหน้าตาแบบนี้”

“เราเรียนอยู่รุ่นเดียวกันไง ผมจำคุณได้แม่นเลยนะ”

หญิงสาวแก้มแดงหน้าใจแรงๆ “แต่ฉันจำคุณไม่ได้ จบนะ อ้อ ขอบอกไว้ก่อนเลย เวลาเดินทางฉันไม่ชอบมีเพื่อนคุย” แพรรินเอื้อมมือหยิบนิตยสารที่เสียบอยู่ตรงหน้า

“นักเรียนทุกคนที่โรงเรียนเจเนซิสรู้จักลูกสาวเจ้าของโรงละครตุลยาทุกคน เพราะทางโรงเรียนจะพานักเรียนไปชมโชว์สนุกๆ ที่นั่นทุกปี”

แพรรินชะงักมือที่กำลังจะหยิบนิตยสาร

“ครั้งหนึ่งพ่อของคุณเคยจัดให้นักเรียนทั้งโรงเรียนชมโชว์กายกรรมผาดโผนที่มีสิ่งโตมาโชว์จริงๆ พวกเราตื่นเต้นกันมาก อยากลองไปลูบหัวสิงโตกันใหญ่แต่ครูไม่อนุญาต”

“ใช่ ฉันจำโชว์นั้นได้ ยังจำได้ว่าดูไปตั้งหลายรอบ พ่อฉันจะต้องเลือกโชว์เจ๋งๆ ให้นักเรียนที่โรงเรียนไปดูทุกปี...” รอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นบนใบหน้ามารูปหัวใจ ดวงตามีแววฝันเมื่อรำลึกถึงวัยเด็ก แต่แล้วเหมือนเพิ่งนึกได้ที่กำลังคุยกับใคร “แต่... เดี่ยว ทำไมคุณถึงรู้เรื่องนี้ด้วยล่ะ”

“ก็บอกแล้วว่าผมเคยเรียนโรงเรียนเดียวกับคุณ”

“ไม่จริงมั้ง ทำไมฉันถึงนึกหน้าคุณไม่ออก”

“หน้าตาผมคงเปลี่ยนไปเยอะ ส่วนคุณ...” เขาค่อยๆ กวาดตามองหัวใบหน้าของเธอด้วยดวงตาคู่โต “แทบไม่เปลี่ยนไปจากเดิมเลย”

เธอมองตามสายตาของเขาที่กวาดมองตั้งแต่ดวงตาดำขลับที่มีขนตายาวอ่อน แก้มเนียนอมเลือดฝาด แล้วอ้อยอิ่งมองริมฝีปากอิมแดงจ๋ออยู่พักหนึ่ง ก่อนเบนกลับขึ้นมาสบตาเธอ

“แค่ผมมองนิดหน่อย”

“แต่ฉันยังจำคุณไม่ได้อยู่ดี” ดวงตาเปี่ยมด้วยมนตร์ขลังนั้นส่งกระแสบางอย่างที่ทำให้เธอหายใจสะดุดไปอึดใจหนึ่ง “คุณเรียนรุ่นเดียวกับฉันจริงๆ เหรอ คุณอยู่ห้องไหนล่ะ”

“ห้องทับหนึ่ง วิทย์คณิต”

“ห้องทับหนึ่ง นั่นห้องเด็กเก่งนี่นา ฉันรู้จักเด็กห้องนั้นทุกคนนะ แต่

เอ๊ะ! เตี่ยนะ...” หญิงสาวยกมือขึ้นมามาทำท่าเหมือนหนักได้ “หรือว่าคุณคือเด็กคนนั้น...คนที่ใส่แว่นหนาๆ ตัวพอมสูงเหมือนเสาไฟฟ้า แต่รับรางวัลเรียนดีทุกปี...”

แพรรินยกมือขึ้นปิดปาก “อย่าบอกนะว่าคุณคือ...นี่คุณคือเด็กเนิร์ดเธอ!”

เขาหัวเราะเบาๆ “จริงสินะ ตอนนั้นใครๆ ก็เรียกผมว่าเด็กเนิร์ด”

“ตายจริง นี่คุณเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลยนะเนี่ย” แพรรินกวาดตามองทั่วไปหน้าเขาด้วยสายตาเหลือเชื่อ “คุณไม่ได้ใส่แว่นแล้วนี่เอง มีหน้าถึงจำคุณไม่ได้ตั้งแต่ที่แรก”

ภาพเด็กเนิร์ดในวัยเด็กหวนกลับมาในความทรงจำ ไม่น่าเชื่อเลยว่าเด็กใส่แว่นหนาพอมแก๊งก้างคนนั้น โตมากลายเป็นหนุ่มหล่อมาดเท่ แทบไม่เหลือเค้าเด็กเรียนคร่ำครึคนเดิมเลยสักนิด

“จำได้แล้วๆ ฉันจำเด็กเนิร์ดได้แล้ว” หญิงสาวหัวเราะเสียงใส เมื่อรู้ว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนสมัยวัยรุ่นด้วยกัน ความรู้สึกอึดอัดที่เขาเป็นลูกชายของเสี่ยโอบาสก็ผ่อนคลายลงไปได้เยอะ

“พอจบจากเจเนซิสแล้วคุณไปเรียนต่อที่ไหน”

“ฉันเรียนด้านศิลปกรรมเอกการละคร แล้วไปต่อคอร์สภาษาและวัฒนธรรมที่อังกฤษ กลับมาก็ช่วยพ่อคัดเลือกโชว์ต่างๆ มาจัดแสดงที่ตุลยา ฉันไม่เก่งเรื่องธุรกิจนะ เห็นตัวเลขแล้วมันไปหมด แต่ถ้าให้ฉันดูว่าโชว์ไหนเอามาแสดงแล้วขายได้แน่ งานแบบนี้ฉันถนัด”

“จริงสินะ ผมจำได้ว่าคุณอยู่ชมรมการละครของโรงเรียน ผมยังไปดูอยู่บ่อยๆ เรื่องที่จำได้แม่นเป็นพิเศษก็คือเรื่องที่คุณเล่นเป็นผู้หญิงโรคจิต”

แพรรินยกมือปิดปากร้องกรี๊ดเบาๆ ด้วยความอาย “นี่คุณยังจำเรื่องนั้นได้ด้วยเธอ! ฉันว่ามันเป็นละครที่ไร้สาระที่สุด”

ถ้าให้ชายหนุ่มจาระโนว่าทำอะไรได้อีก เธอจะต้องร้องกรี๊ดดังกว่านี้เป็นแน่ เขาจำได้ว่าเธอเคยสวมสายสะพายกับมงกุฎในตำแหน่งราชินีของ

งานเลี้ยงลาโรงเรียนปีสุดท้าย จำเรื่องที่เธอชอบเดินดูหน้าต่างที่ซื้อจาก
 โรงอาหารกับเพื่อนสนิทอีกคนที่ไว้ผมบ๊อบหน้าม้า และจำที่เขาชอบมอง
 ผมยาวที่รวบเป็นหางม้ากวัดไกวกับโบโตๆ และต้องมีปัญหากับครูฝ่าย
 ปกครองเกือบทุกอาทิตย์เนื่องจากถูกริบโบลีพิตรระเบียบของโรงเรียนที่จำกัด
 แคสีดำ สีน้ำเงินกรมท่า และสีเทา แต่เธอก็สามารถพลิกแพลงกฎของ
 โรงเรียนด้วยการใช้โบลีดำลายจุด สีน้ำเงินสดเสบตา หรือไม่กี่สีเงินระยิบ
 ระยับที่เธออ้างว่ามันคือสีเทา

ชายหนุ่มยิ้มกับตัวเอง ไม่น่าเชื่อว่าเขาจำเรื่องเกี่ยวกับเธอได้มากมาย
 เหลือเกิน

“แล้วคุณล่ะ ไปเรียนต่อที่ไหน ฉันไม่เคยเห็นคุณกลับไปงานเลี้ยงรุ่น
 ที่โรงเรียนเลยสักครั้ง”

เบญจ์เล่าว่าตั้งแต่จบจากโรงเรียนก็สอบติดมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ
 ต่อปริญญาโทด้านการเงินที่อเมริกา แล้วกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง
 จากนั้นก็ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงมาตลอดห้าปีเต็ม จนกระทั่งพ่อเรียกเขา
 กลับมาบริหารโครงการใหม่ของบริษัทเมื่อสามเดือนก่อน

“โครงการแนววาริไซ้ใหม่” แพรรินเอ่ยเบาๆ ความสนุกสนานจาก
 การย้อนอดีตกับเพื่อนเก่าเหมือนจะหมดลงไปทันทีเมื่อระลึกถึงความเป็น
 จริงที่ว่า ตูดยากกลายเป็นหนึ่งในโครงการใหม่นั้นโดยที่เจ้าของเองก็ไม่เต็มใจ
 แล้วบรรยากาศรื่นเริงก็แปรเปลี่ยนเป็นความหม่นหมอง

“พ่อของคุณไม่น่าทำแบบนี้เลยนะ” ทหญิงสาวรำพัน “เขาน่าจะคุยกับ
 พ่อฉันดีๆ ไม่ใช่แอบซื้อหุ้นไปแบบนี้”

อยู่ดีๆ ภาพเหตุการณ์ในอดีตเมื่อสิบปีที่แล้วก็แวบเข้ามาในความ
 ทรงจำ เบญจ์ยังไม่ลืมภาพถ่ายใบนั้นที่เป็นรูปของแม่ก้อยกับกำธร มันร่วง
 ลงบนพื้นหลังจากที่พ่อของเขาตบหน้าแม่ก้อย บางทีเขาก็สงสัยว่าการควม
 รวมกิจการของตุลยา เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์เมื่อสิบปีก่อนหรือเปล่า

เมื่อเครื่องบินลงจอด เพื่อนเก่าทั้งสองก็เข้าสู่สนามบินที่กรุงเทพฯ

ด้วยกัน ระหว่างที่เดินไปยังจุดเรียกรถลีมูซินที่หึ่งคู่ต่างเรียกใช้บริการ เบญจก็ชวนคุยเรื่องราวสมัยเรียนมัธยมปลายเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศให้กลับมาครื้นเครงอีกครั้ง แล้วแพรวินก็ร้องกรี๊ดอย่างที่ได้ใจจริงๆ เมื่อเขาเล่าว่าจำที่เธอชอบกินน้ำแดงกับเพื่อนสาวผมหน้าม้า กับเรื่องโบผูกผมผิวดรებითที่ถูกริบทุกครั้งได้ หญิงสาวหัวเราะจนน้ำตาเล็ด

“โอ๊ย เบญจ ทำไมคุณจำเรื่องบ้าๆ แบบนี้ได้ด้วย” แพรวินปาดน้ำตา “เพื่อนผมบ๊อบหน้าม้านั้นก็ตายแค่นี้เอง ตอนนี้อยู่โง่ผมตรงเดิมอยู่เลย”

“ตั้งแต่กลับมาอยู่บ้าน ผมยังไม่ได้ติดต่อเพื่อนสมัยเรียนเลย อายนิดเจอเพื่อนเก่าๆ มาเจอกันบ้าง ถ้าผมขอเบอร์โทรศัพท์คุณไว้จะได้ไหม”

แพรวินยิ้มและพยักหน้าตกลง แล้วสองหนุ่มสาวก็แลกเบอร์โทรศัพท์กัน

“ขากลับมีคนมารับคุณที่สนามบินหรือเปล่า” เบญจถามหลังจากเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋า แอบนึกหาทางที่จะได้เจอเธออีก

หญิงสาวพยักหน้า “แฟนของฉันจะมารับนะ”

นั่นสินะ เขาสลึมไปได้ยังไงกัน “ผู้ชายคนที่อยู่ในงานวันนั้นกับคุณ... คนที่เพิ่งได้รางวัลนักธุรกิจดีเด่นใช่ไหม”

“ใช่แล้ว น่าเสียดายที่เขาไม่ชอบเข้าโรงละคร ไม่อย่างนั้นก็คงเดินทางมาพร้อมฉันแล้วละ”

“คุณกับเขาเป็นคู่ที่เหมาะสมกันมาก” เขาฝืนยิ้มให้เธอ

เธอยิ้มตอบ แล้วรถลีมูซินก็แล่นมาจอดตรงหน้าพอดี “ฉันไปก่อนนะเบญจ แล้วเจอกัน”

ชายหนุ่มมองตามรถคันสีขาวที่พาหญิงสาวรักครั้งแรกของเขาแล่นจากไป กว่าจะรวบรวมกำลังใจพูดคุยกับเธอได้ หึ่งคู่ก็เดินสวนกันที่โรงละครตุลยาและที่โรงเรียนตอนมัธยมปลายไปแล้วไม่รู้กี่ครั้ง เบญจนึกถึงเมื่อสองเดือนก่อนที่เขาได้กลับไปเยือนโรงละครตุลยาหลังจากไม่ได้เหยียบย่างเข้าไปอีกเลยเป็นสิบปี วันนั้นเขายืนแสร้งอยู่ที่ลานหน้าโรงละครที่แสน

คุ้นเคย ในใจคิดว่าเด็กสาวที่หน้าตาสวยเหมือนนางฟ้าจะออกมาปรากฏตัวเหมือนทุกครั้งหรือเปล่า แล้วเขาก็ต้องหายใจสะดุดเมื่อนางฟ้าในเยาว์วัยของเขาก้าวลงมาจากบันไดโค้งที่ทอดตัวลงมาจากชั้นสองของโรงละคร...

ทว่าบัดนี้เธอไม่ใช่นางฟ้าตัวน้อยอีกต่อไปแล้ว

สิบปีผ่านไปเด็กสาววัยแรกแย้มที่สวยงามที่สวยใสบริสุทธิ์ กลายเป็นสาวเต็มตัว ทำให้เธอสวยสะพรั่งประหนึ่งกุหลาบงาม ให้นำทะนุถนอมและงามเย้ายวนใจ สมัยที่เธอยังสวมชุดนักเรียนมัธยมปลาย รูปร่างของเธออวบกว่านี้เล็กน้อย บัดนี้กลายเป็นร่างงามกลมกลิ้งได้สัดส่วน

เขาจำได้ว่าชอบมองเท้าเล็กๆ ในรองเท้าส้นแบนสีสวยหวาน เข้าชุดกับกระโปรงบานพลิ้วน่ารัก แต่กลับยิ่งนำหลงใหลเมื่อเขาเพียวคู่เดิมสลับเดินบนรองเท้าส้นสูง และเดินอย่างคล่องแคล่วผ่านหน้าเขาไปโดยที่เธอยังคงจำเขาไม่ได้เช่นเคย แก้มยิ้มแบบเด็กๆ ยุบหายไปกลายเป็นดวงหน้ามนรูปหัวใจ ผมหักที่เคยรวบเป็นหางม้าและผูกโบอันโตๆ ได้ปล่อยสยายทิ้งตัวเป็นใยไหมสีดำนวลเคลียจากไหล่ลงมาถึงกลางหลัง มีแต่ดวงตาสวยหวานดำลึบลับคู่ นั้นและรอยยิ้มละไมสดใสที่ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ความตั้งใจที่จะเข้าไปคุยด้วยชะงักอยู่ตรงนั้น เธอสวยเหลือเกินจนเขากลัวว่าความตะลึงงันจะทำให้เขาพูดอะไรโง่ๆ ออกไป

หลังจากนั้นเขาก็ไม่มีโอกาสแวะไปชมการแสดงที่โรงละครสักทีเพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับโครงการใหม่ของพ่อ จนกระทั่งได้เจอเธอที่งานเลี้ยงในค่ำคืนนั้น แล้วถึงเห็นว่าสาวในฝันควมคู่มากับหนุ่มหล่อมาดเข้มผู้มีอนาคตรุ่งเรืองซ้ำร้ายเธอยังแสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบหน้าเขาอีกต่างหาก แต่แล้วอยู่ดีๆ โชคชะตาก็บันดาลให้เขาได้นั่งติดกับเธอบนเครื่องบินโดยไม่คาดฝัน ถึงมีโอกาสดูคุยกับเธออย่างจริงจังเสียที อย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มก็ไม่คาดหวังว่าเธอจะให้ความสนิทสนมกับเขามากไปกว่านี้เพราะเรื่องที่พ่อของเขาทำไว้กับโรงละครตุลยา แต่อย่างน้อยเขาก็ดีใจที่เธอยังยินดีเป็นเพื่อนด้วย

รถลีมูซีนสีขาวอีกคันแล่นมาจอดตรงหน้า เบญจบุปผากลับตัวเองจาก

ความคิดแล้วก้าวขึ้นรถที่พาออกจากท่าอากาศยาน เขามองสภาพรถติดในเมืองหลวงแล้วนึกถึงช่วงเวลาหลายปีที่ใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯ หลังจากเรียนจบ เขาก็หางานทำและมีรายได้มากพอที่จะมีอิสระในการเลือกทางเดินของตัวเอง โอบาสวอนขอให้เขากลับไปช่วยดูแลธุรกิจของครอบครัวอยู่ทุกปี แต่ก็ได้รับคำปฏิเสธจากลูกชายมาโดยตลอด ชายหนุ่มชื่อคอนโดฯ ห้างหนึ่งใกล้บริษัทในย่านใจกลางเมือง ใช้ชีวิตหมดไปวันๆ กับการทำงานอยู่กับคนรักที่คบหากันในช่วงนั้น และทำงานเหมือนเครื่องจักรโดยที่ไม่รู้ว่าจุดหมายของชีวิตคืออะไร แต่ในความคิดตอนนั้น เรื่องกลับมาทำงานกับพ่อที่บ้านไม่เคยอยู่ในหัวของเขาเลย

พ่อที่ชอบถือเอาความพอใจของตัวเองเป็นใหญ่ กลับยอมรับคำปฏิเสธของลูกชายครั้งแล้วครั้งเล่าจนทำให้เบญจรู้สึกเหมือนลูกอกตัญญู เขารู้ว่าพ่อคงยังรู้สึกผิดกับเหตุการณ์ทำร้ายจิตใจครั้งร้ายแรงเมื่อสิบปีที่แล้ว บางครั้งเขาเองก็อยากลืมเรื่องปวดร้าวในอดีตแล้วกลับมาทำตามคำขอของพ่อสักที แต่ก็ผิดแผกเรื่อยมา

แล้วในที่สุดพ่อก็ดึงเขากลับมาได้สำเร็จ สี่เดือนก่อนพ่อโทร. มาที่คอนโดฯ ของเขาเพื่อขอเรื่องเดิมๆ แต่หนนี้พ่อขอให้เขากลับมาช่วยทำโครงการใหม่ที่ชื่อสวนน้ำแนววาริ

‘งานของผมกำลังไปได้ดีมาก บริษัทคงไม่ปล่อยผมไปหรอกพ่อ’ เขาปฏิเสธอ้อมๆ เหมือนทุกครั้ง แม้ว่าตัวเลขเงินเดือนรองกรรมการผู้จัดการที่พ่อเสนอให้สูงกว่าที่เขาได้รับในเวลานี้อยู่มากโข แต่เรื่องเงินไม่เคยล่อใจเขาได้เลย ทว่าคราวนี้พ่อก็มีบางอย่างที่เปลี่ยนใจเขาได้สำเร็จ

‘โครงการนี้พ่ออยากให้แกมาดูแล เพราะเราควรรวมเอาโรงละครตุลยาเข้ามาเป็นบริษัทในเครือด้วย’

คำว่าตุลยา ดึงความทรงจำมากมายกลับมาในห้วงคำนึง สิ่งแรกที่นึกถึงก็คือผู้หญิงร่างเล็กผอมยาวตรงที่จูงมือเขาเข้าไปในโรงละครมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่วันที่เธอจากโลกนี้ไปเมื่อสิบปีก่อน เขาก็ไม่เคยเหยียบย่างเข้าไป

ในโรงละครตุลยาอีกเลย

เบญจไคร่ครวญคำขอของพ่ออยู่ราวสองสามสัปดาห์ แล้วตัดสินใจว่าคงถึงเวลาแล้วกระมังที่จะลืมความหลังที่ทำร้ายจิตใจของเขามานานและยอมอภัยให้พ่อเสียที ในที่สุดเขาก็ยื่นใบลาออกจากตำแหน่งที่ปรึกษาทางการเงินที่กำลังรุ่งโรจน์ ปิดคอนโดฯ ที่กินอยู่หลับนอนมาห้าปีเต็ม รวมถึงจบความสัมพันธ์ด้วยดีกับหญิงสาวที่คบกันมาหนึ่งปีหลังจากที่หล่อนปฏิเสธคำชวนของเขาให้มาทำงานที่บ้านด้วยกัน เมื่อสะสางทุกอย่างเรียบร้อย เขาก็โบกมือลากรุงเทพฯ หวนกลับคืนสู่อ้อมกอดของทะเลกว้างและหาดทรายขาวของบ้านเกิด

วันที่เบญจย่างเท้ากลับมาอีกครั้ง เขาตระหนักว่าไม่มีที่ไหนเหมือนบ้านอีกแล้ว